

(адміністративна правоздатність), реалізовувати їх (адміністративна дієздатність) та власне їх наявність формують адміністративно-правовий статус керівника у сфері виконання покарань як суб'єкта адміністративного права.

Список бібліографічних посилань

1. Загальне адміністративне право : підручник / Гриценко І. С., Мельник Р. С., Пухтецька А. А. та ін.; за заг. ред. І. С. Гриценка. Київ: Юрінком Інтер, 2015. С. 4.
2. Яценко С. Л. Адміністративно-правові засади діяльності керівника в органах внутрішніх справ України: дис. ... кандидата юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2009. 225 с.
3. Зливко С.В. Керівник як елемент системи суб'єктів адміністративно-правових відносин у сфері виконання покарань // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки». 2016. № 6, т. 2. С. 83–87.
4. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і готов. ред. В. Т. Бусел. Київ: Ірпінь: Перун, 2003. 1440 с.

Одержано 12.06.2017

УДК [351.74:342.9.03](477)

Володимир Олегович ІЛЬНИЦЬКИЙ,

кандидат юридичних наук, асистент кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, м. Харків

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Україна поклала на співробітників поліції, як на представників держави, відповідальність щодо захисту прав громадян та дотримання законності в країні. У повсякденні, поліція здійснюючи (у тому числі адміністративно-процесуальну) діяльність, приймаючи рішення повинна ґрунтуватися на демократичних цінностях, відданості верховенству закону і поваги прав людини. Поліція у процесі здійснення адміністративно-процесуальної діяльності повинна дотримуватись основних прав людини та недоторканності особи.

У демократичному суспільстві, крім виконання функцій з охорони громадського порядку в інтересах суспільства в цілому, поліція також сприяє у гарантуванні прав і свобод особистості і суспільства, захисті громадян та їх майна, а також охорони демократичних інститутів, на яких ґрунтується державний правопорядок. Співробітники поліції підвищують легітимність держави, якщо у своїй повсякденній роботі вони демонструють виконання своїх повноважень на належному рівні. Справедливе та неупереджене ставлення поліції до всіх громадян допомагає завоювати повагу, підтримку і співпрацю суспільства. В результаті поліція здобуває довіру і впевненість суспільства в ній [1, с. 7–22].

Адміністративно-процесуальної діяльності є дискусійним та спірним питанням на сьогоднішній час. Відсутність законодавчого закріплення та єдиної наукової думки, створює суперечки з цього приводу.

Не зрозумілим та суперечливим є співвідношення понять адміністративного процесу і адміністративно-процесуальної діяльності. Детальний аналіз юридичної літератури дав можливість виділити два основні підходи до визначення адміністративного процесу: широкий і вузький. Таким чином, адміністративний процес характеризувався в широкому і вузькому сенсах [2, с. 5].

В широкому розумінні адміністративний процес - це встановлений законом порядок розгляду й вирішення індивідуально-конкретних справ, що виникають у сфері державного управління, судами (загальної юрисдикції чи спеціально створеними) або спеціально уповноваженими на те органами (посадовими особами). У вузькому розумінні адміністративний процес розглядають як провадження в справах про адміністративні правопорушення й застосування до правопорушників адміністративних стягнень. Іноді поняття адміністративного процесу у вузькому розумінні тлумачать не тільки як розгляд справ про адміністративні правопорушення й застосування адміністративних стягнень до винних, а і як розгляд справ із застосуванням заходів адміністративного примусу [3, с. 146].

При обґрунтуванні вузького підходу до визначення адміністративного процесу, останній трактується як порядок здійснення юрисдикційної діяльності органів державного управління. За основу тут береться здійснення правоохоронної функції і йдеться про розв'язання не будь-яких управлінських справ, а лише індивідуальних адміністративних спорів. При цьому у однієї із сторін або у обох сторін адміністративно-правових відносин існує думка про те, що її права і законні інтереси порушуються або обмежуються [2, с. 6].

На нашу думку, адміністративно-процесуальна діяльність поліції: це цілеспрямований владно-організуючий вплив органів поліції в межах їхніх адміністративно-процесуальних повноважень на впорядкування суспільних відносин у сфері охорони правопорядку, створення надійних умов для реалізації прав поліцейських при здійсненні своїх процесуальних повноважень, їх гарантування, захист і охорону.

Специфіка адміністративно-процесуальної діяльності поліції зумовлена: 1) розгалуженістю об'єкта забезпечення – адміністративно-процесуальної діяльності поліції; 2) наявністю значної кількості нормативних актів, що регламентують адміністративно-процесуальну діяльність поліції та порядок їх забезпечення; 3) численністю суб'єктів адміністративно-правового забезпечення адміністративно-процесуальної діяльності поліції та багатовекторністю їхніх повноважень.

Але, наразі досить фрагментарним залишається законодавче регулювання та закріплення адміністративно-процесуальної діяльності поліції.

Нами пропонується внести зміни та доповнення до вже існуючого Закону України «Про Національну поліцію», а саме:

- внести поняття адміністративно-процесуальної діяльності до Закону України «Про Національну поліцію» у розділ 1 «Загальні положення»;
- у розділі 3 «Системи поліції» розкрити поняття серед зазначених у Законі України підрозділів та законодавчо закріпити помноження серед цих підрозділів
- зазначити взаємодію цих структурних підрозділів один з одним, задля унеможливити дублювання повноважень структурних підрозділів поліції при здійсненні адміністративно-процесуальної діяльності.

Список бібліографічних посилань

1. Наилучшая практика первоначальной полицейской подготовки – аспекты учебной программы URL: <http://www.osce.org/ru/secretariat/109934?download=true> (дата звернення 02.06.2017).
2. Битяк Ю. П., Гаращук В. М., Дьяченко О. В. Адміністративне право України. Київ: Юрінком Інтер, 2007. 367 с
3. Коваль Л.В. Адміністративне право України: Курс лекцій. Київ: Основи, 1998. 208 с.
4. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення 02.06.2017).

Одержано 12.06.2017

УДК 351.475(477)

Ольга Юрїївна КИРИЧЕНКО,

*кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративного права та процесу факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків;
ORCID: <http://orcid.org/0000-0001-6085-6175>*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Територіальний устрій України ґрунтується на засадах цілісності державної території, поєднанні централізації та децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, демографічних особливостей, етнічних та культурних традицій [1, с. 56–57].

На сьогоднішній день українська система органів національної поліції знаходиться у стадії глибокого реформування. Зазначені органи є правонаступниками органів внутрішніх справ і також побудовані за функціональним та територіальним принципом.

Після завершення майже всіх етапів трансформації колишніх органів внутрішніх справ у органи Національної поліції слід зробити висновок, що